

Као нација, кавкаска република Грузија не одаје утисак важног глобалног играча. Међутим, Вашингтон је уложио огромне суме новца и организовао постављање сопственог деспота, Михаила Сакашвилија, на место грузијског председника у циљу затварања нуклеарног НАТО обруча око Русије. Недавно је државна секретарка САД Кондолиза Рајс у Тбилисију дала оштре изјаве против Москве због њене подршке независним суседним државама Абхазији и Јужној Осетији, у суштини окривљујући Москву за неминовни рат који ће изазвати Вашингтон ради увлачења Грузије у НАТО до почетка децембарског самита те организације.

Западни медији досад су или игнорисали растуће тензије у стратешком кавкаском региону или наговештавали, како је и сама Кондолиза Рајс сугерисала, да је цео сукоб изазван Москвином безвезном подршком “одбеглим” републикама Абхазији и Јужној Осетији. У стварности се у региону одвија једна сасвим другачија шаховска игра, која би потенцијално могла да буде окидач за озбиљну ескалацију напетости између Москве и НАТО.

Од расформирања Варшавског пакта 1991, једна за другом, његове бивше чланице, као и бивше републике СССР, подстицане су, а у многим случајевима и подмићиване, лажним обећањима Вашингтона да се придруже противничкој организацији, НАТО-у.

Уместо отварања расправе после расформирања Варшавског пакта о систематском расформирању НАТО-а, Вашингтон је кренуо да систематски претвара НАТО у нешто што се једино може назвати војним средством америчке глобалне империјалне владавине, увезане мрежом војних база од Косова до Пољске, Турске, Ирака и Авганистана. Током 1999, бивше чланице Варшавског пакта: Мађарска, Пољска и Чешка Република придружиле су се НАТО-у. Бугарска, Естонија, Летонија, Литванија, Румунија и Словачка су их следиле у марту 2004. Сада Вашингтон врши огроман притисак на ЕУ-чланице НАТО-а, поготову Немачку и Француску, да у децембру гласају за пријем Грузије и Украјине.

Војна слика Грузије-Абхазије

Садашња ескалација напетости у региону почела је у мају, када је Абхазија објавила да је срушила две грузијске беспилотне летилице у свом ваздушном простору. Ова објава дошла је две седмице након што је Грузија оптужила Русију да јој је срушила беспилотну летилицу изнад Абхазије, коју Тбилиси сматра својом сувереном територијом. Москва је негирала своје учешће у томе.

Русија одржава мировни контингент у Абхазији и Јужној Осетији још од крвавих сукоба 90-их, а недавно је послала додатне снаге у Абхазију, у циљу одвраћања од онога што се назива планираном грузијском војном офанзивом. Две стране, Грузија и Абхазија, налазе се у стању суспендованог сукоба од 1993, када су абхазијски сепаратисти, уз подршку руских снага, успели да истерају Грузијце из покрајине. Тбилиси тврди да има суверенитет над Абхазијом и Јужном Осетијом, описујући их као “одбегле републике”. Грузијске снаге су се 2001. удружиле са анти-московским, муџахедински-обученим чеченским војницима из суседне руске муслиманске покрајине Чеченије, и извеле

неуспели војни напад на Абхазију.

Анализирајући како би могући, ненуклеарни војни сукоб између Русије и НАТО-а могао да изгледа, војни коментатор руске државне новинске агенције РИА Новости, Иља Крамник, побројао је снаге обе стране. Крајем 2007, грузијске војне снаге бројале су око 33.000 официра и војника, укључујући и копнену војску од 22.000 војника која обухвата пет бригада и осам одвојених батаљона. Ове јединице имале су преко 200 тенкова, укључујући 40 Т-55 и 165 Т-72 борбених тенкова који се тренутно ремонтују.

Крамник каже да наспрам грузијских снага стоје Абхазијске самоодбрамбене снаге које броје 10.000 војника, са 60 тенкова, укључујући 40 Т-72, и 85 комада артиљеријског оружја и минобацача, као и неколико десетина калибра између 122 и 152 мм, и 116 оклопних возила разних типова, бројно анти-тенковско оружје, од РПГ-7 ракетних лансера до Конкурс-М навођених противтенковских ракета. Абхазијска морнарица поседује више од 20 моторних чамаца опремљених митраљезима и малокалибарским топовима.

Али, одлучујући фактор, како се показало у искуству грузијско-абхазијског сукоба током 1992-1993, лежи у томе да се чак и мале јединице могу дуго супротстављати надмоћним непријатељским снагама у планинским пределима. Стога би исход било ког хипотетичког сукоба зависио од нивоа агресорове војне обучености и утицаја трећих страна, углавном руских јединица из Колективних ЗНД мировних снага. Грузијске оружане снаге познате су по својој корумпираности и лошој обучености. Мада су Сједињене Државе обучиле неколико елитних грузијских јединица у протеклих неколико година, борбена ефикасност свих осталих елемената је неизвесна. Нема обучених наредника, а морал војника је низак. Свега око 50 посто опреме је у оперативном стању, а координиране операције у непријатељским условима су немогуће.

Абхазијске оружане снаге су убојитије зато што би пружале отпор агресору који је већ једном покушао да лиши њихову републику независности. Уз то, абхазијским снагама командују официри обучени у руским војним школама, и многи од њих су учествовали у борбама почетком `90-их. Већина аналитичара слаже се да борбено-спремна војска Абхазије не пати од корупције. Москва је недавно појачала локални мировни контингент. Суседне кавкаске државе, укључујући и Северну Осетију, држе страну Абхазије, спремне да се сукобе са Грузијом.

Могућа стратегија Москве

У контексту грузијског настојања да се придружи НАТО-у и западног признавања независности Косова у односу на Србију, Москва је појачала везе са ове две мале републике. Она, међутим, није формално признала ни Абхазију, ни Јужну Осетију.

С друге стране, Москва већ дуго подржава де факто независност Абхазије, дајући држављанство многим њеним становницима и недавно легализујући економске везе са том сепаратистичком републиком. Што се Русије тиче, овај сукоб јој омогућава утицај и на Абхазију и на Грузију. Што више Грузија настоји да се дистанцира од Русије, то ће

Русија више подржавати Абхазију.

Међутим, Грузија, под руководством Вашингтоновог човека, председника Михаила Сакашвилија – прилично безобзирног диктатора, каквим се недавно показао у сукобу са домаћом опозицијом – одбија да одустане од своје провокативне тежње ка чланству у НАТО. Грузија је такође стратешка транзитна земља за англо-амерички Каспијски нафтовод, који се простире од Бакуа у Азербајџану – преко Грузије – до турске луке Чејхан. Такође, гасовод Баку-Тбилиси-Ерзурум био је, за Азербајџан, важна алтернатива контроли руског државног монопола Трансњефт у властитом настојању да своје нафтне и гасне ресурсе транспортује Западу. Цео Кавказ је део онога што би се могло описати као Велика игра за контролу Евроазије између Вашингтона и Русије.

Како примећује Московски тајмс: „Један од начина да се поремете грузијске тежње ка НАТО-у је да се сукоб у Абхазији распири до нивоа на којем би за западну алијансу, која делује на основу консензуса свих својих чланица, било неприхватљиво да Грузији понуди чланство. А грузијско вођство можда диже напетости у нади да ће приморати Абхазију и Русију да повуку потезе после којих Запад не би имао избора осим да интервенише.

„Без обзира на мотиве, ко год потпирује овај сукоб мора да схвати да се игра с ватром. Ово поигравање на ивици рата може да доведе до право-правцаога рата. Грузија би вероватно изгубила рат у којем би Русија била на страни Абхазије, док би у исто време пропале све руске наде да Русија може постати један бенигни светски играч, уз велики ризик озбиљног поремећаја односа са Европском Унијом и Сједињеним Државама.“

Рајсова додаје уље на ватру

Бушова администрација додаје уље на ватру на Кавказу. У Тбилисију, 10. јула ове године, Државна секретарка САД, Кондолиза Рајс, изјавила је за штампу: „Русија треба да буде део решавања и разрешења проблема, а не да том проблему још и доприноси. То сам рекла Русима јавно. То сам им рекла и приватно.“

Ефекат ових њених изјава, у којима она криви Москву за растуће напетости, јесте слање сигнала грузијској страни да ужива америчку подршку у својим настојањима да потисне руске снаге из Јужне Осетије и Абхазије.

У мају ове године, абхазијски председник Сергеј Багапш изразио је спремност да са Москвом склопи војни савез попут оног између САД и Тајвана. „Абхазија ће Русији предложити потписивање војног уговора који би гарантовао безбедност наше републике“ рекао је Багапш. „Такође, спремни смо да прихватимо руске војне базе на нашој територији у склопу овог уговора. Хтео бих да подвучем да ово не би било противно већ постојећим преседанима у међународној пракси. На пример, овај би уговор био сличан уговору између САД и Тајвана.“

Баш као што Москва одбија да призна суверенитет Косова, тако Вашингтон одбија да призна суверенитет Абхазије. У мају, једна висока делегација америчког Стејт департмента, састала се у Абхазији са локалним невладиним организацијама као и са

Пише: Ф. Вилијам Енгдал
субота, 19 јул 2008 08:05

самим председником. У прошлости, од Србије до Грузије и Украјине, Вашингтонове обавештајне службе користиле су разне НГО, Националну задужбину за демократију коју финансира амерички конгрес, Фридом хаус – који је повезан са ЦИА, и Институцију Алберт Ајнштајн, варљиво-названу организацију коју предводи Џин Шарп, за управљање читавим низом операција свргавања режима, названим „Обојеним револуцијама“. У свим тим случајевима, нови режим био је про-вашиingtonски и анти-московски, као што је случај са Сакашвилијем у Грузији и Виктором Јушченком у Украјини. Обе ове земље почеле су да траже пријем у НАТО након успешних „Обојених револуција“ које су финансирани Американци.

У свему овоме, Вашингтон се дефинитивно игра са потенцијално нуклеарном ватром тако што повећава притисак да се Грузија и Украјина приме у НАТО. Министар спољних послова Чешке Републике Карл Шварценберг је 8. јула потписао уговор који дозвољава америчко размештање специјалних радарских постројења на чешком тлу, као део строго поверљиве америчке „ракетне одбране“ која је наводно уперена против неконтролисаних иранских ракетних претњи. Како је чак и бивши амерички државни секретар Хенри Кисинџер недавно приметио, категорично одбијање Бушове администрације да размотри контрапонуду коју је тадашњи руски председник Владимир Путин упутио 2007, по којој би се амерички радар поставио у извиђачкој бази коју Русија изнајмљује од Азербејџана, представљало је провокативну грешку. Тиме је јасно стављено до знања да Вашингтон усмерава своју војну стратегију ка демотирању Русије као потенцијалног супарника. То, као што сам већ раније писао, представља рецепт за могући нуклеарни рат изазван погрешним прорачунима. Последња посета Рајсове Кавказу и Чешкој само је повећала ту опасност.

Ф. Вилијам Енгдал (F. William Engdahl) је аутор књиге „Век рата: англо-америчка нафтна политика и Нови светски поредак“, и завршава књигу, провизорно насловљену „Нови хладни рат: шта стоји иза америчких напора за постизање потпуне доминације“. Његов вебсајт је www.engdahl.oilgeopolitics.net

Global Research, 12.07.2008. <http://www.globalresearch.ca/>